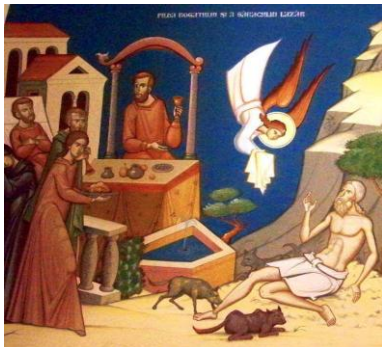

BOGĂȚIA ȘI SĂRĂCIA

† Cuvânt la Duminica a 22-a după Pogorârea Sfântului Duh

Întotdeauna noi vrem mai mult, vrem să fim mereu fericiți, vrem să nu suferim niciodată. Noi, oamenii, vrem să ajungem în împărăția cerurilor și vrem ca numele noastre să fie trecute în cartea vieții și să fie pururea pomenite în ceruri de Dumnezeu. În Parabola bogatului nemilostiv, Iisus nu-i dă numele bogatului care se va duce în iad pentru nemilostenia lui, dar îi dă numele săracului Lazar care înseamnă „Dumnezeu este întărirea mea”. Numele săracului Lazăr este vrednic de pomenire căci și-a dus viața așa cum a primit-o de la Dumnezeu, fără să cârtească și fără să fie nemulțumitor, având probabil în inimă nădejdea și credința că va veni o zi când lucrurile se vor schimba, când îi va fi mai bine. Bubele lui Lazăr sunt semnele păcatelor lui, pentru care își ia pedeapsa aici pe pământ. După moartea celor doi, doar bogatul „a fost îngropat”, pentru că îngroparea este moartea sufletească, e acoperirea cu toate păcatele la sfârșitul vieții. Între rai și iad există o oarecare comunicare dar nu comuniune. Unii oameni nu vor crede că există rai și iad,

dacă nu va învia cineva din morți ca să se-ntoarcă și să le spună cum e acolo și ce e acolo. Dacă un om se va scula din morți va putea povesti apropiaților săi ce e acolo și cu siguranță ei îl vor crede și se vor minuna. Apoi cei din familia sa vor povesti și ei altora la rândul lor, dar de data aceasta ceilalți nu

vor crede toți căci unii poate nici nu l-au cunoscut pe cel înviat. Dar apoi și aceștia vor povesti altora dar ei vor fi și mai puțin credibili și tot așa. Și astfel un om înviat va putea influența câțiva oameni pentru că ceilalți nu-l vor crede. Iar dacă-l vor crede cei din timpul lui, oare peste 20, 30 de ani, sau peste 100 de ani îl va mai crede cineva? Probabil că nu. De înviat a înviat Cineva, a înviat chiar Iisus Hristos care este și Dumnezeu și om și apostolii Lui au mărturisit și au vorbit în toată lumea tuturor că El a înviat. Dovadă că oamenii cred că El a înviat sunt miile de biserici din fiecare țară în care se retrăiește în fiecare duminică jertfa Lui pe cruce și Învierea Lui. Lazăr era resemnat cu sărăcia lui, nu cârtea în fața lui Dumnezeu, era un drept, dovadă că a ajuns în rai. Astfel, sărăcia singură nu este de ajuns pentru mântuire, ci necesită și a mulțumi lui Dumnezeu pentru toate și a-L lauda. La fel cum bogăția nu este cale sigură spre pieire, atât timp cât este întrebuițată cu folos, adică pentru a-i ajuta pe cei săraci cu dragoste.

„Dacă Dumnezeu te-a încărcat cu bogăție, atunci cunoaște că împreună cu acestea, El ți-a dat și porunca de a te îngriji de cei săraci”.

Binecuvântarea părinților pentru căsătorie

Rugăciunile părinților întăresc temeliele caselor copiilor. Biserica îi învață pe copii să-și cinstească părinții și pe părinți să se roage pentru copiii lor. Părinții își doresc ce este mai bun pentru copiii lor: să aibă tot ceea ce le este necesar, să fie sănătoși, să le rânduiească Dumnezeu un soț bun și iubitor. Dar vine timpul când tinerii, atunci când voiește Dumnezeu, „să-și ia zborul”, să-și lase pe „tatăl său și pe mama sa” și să-și întemeieze propria familie, să devină ei înșiși părinți. Atunci când sensul spiritual al căsătoriei este deteriorat de interese mărunte, apar tensiuni în familie în ceea ce privește alegerea celui mai bun partener de viață pentru propriul copil. Aceste situații, surprinzător de frecvente în viața de zi cu zi, sunt sursa multor lacrimi, scandaluri sau chiar tragedii, care umbresc atât nunta, cât și viața în comun a mirilor. Opoziția vehementă a părinților îi poate descuraja pe tineri să se mai căsătorească sau poate genera tensiuni și certuri care să ducă la divorț. Rolul părinților este de a-și îndemna copiii să-și facă prieteni dintre alți tineri credincioși și cu frică de Dumnezeu, pentru ca, mai târziu, să-și formeze o familie cu o persoană care are aceleași calități. Copiii trebuie să respecte opinia părinților, dar, pentru armonie în familie, trebuie ca părinții să respecte alegerea copiilor și să se roage pentru ca aceștia să fie binecuvântați cu „viață îndelungată, naștere de prunci buni, spor în viață și în credință”. Decizia de a se căsători aparține exclusiv celor doi tineri și are la bază dorința de a întemeia o familie, a da naștere la prunci și a duce o viață bineplăcută lui Dumnezeu. Dacă părinții consideră că fiul sau fiica lor nu a luat o decizie bună, sunt datori să îi arate acest lucru și să îi înfățișeze toate motivele care îi fac să creadă astfel. Educația se face până la vârsta căsătoriei, iar alegerea pe care copilul o face reflectă tocmai virtuțile sau carențele acestei educații, deci, înainte de a acuza fiul sau fiica de proastă opțiune, să vedem dacă ne-am preocupat să îi oferim un exemplu folositor în aceste sens și instrumentele necesare formării unui discernământ. Binecuvântarea lui Dumnezeu, sprijinul părinților și călăuzirea nașilor pot să suplinească „neajunsurile” partenerului, incompatibilitățile cu familia acestuia și toate „defectele” acuzate de părinți. Săvârșirea nunții nedorite nu este un motiv de disperare, ci o nouă stare de lucruri, care presupune noi îndatoriri sau noi forme de îndeplinire a vechilor îndatoriri. Ca părinți, tot trebuie să îi sprijinim pe copii, dar ca parte a tinerei familii. Ca fii, trebuie să-i respectăm pe părinți, dar datorăm respect și părinților soțului sau soției. În spatele mirilor stau deopotrivă părinții amândurora, rudele și prietenii acestora, fără a se face vreo separare, în chip de sprijinitori ai celor doi protagoniști în calea pe care au ales să o străbată împreună. Taina Cununiei, sfințită plenar de Hristos la nunta din Cana Galileii, este înnoirea binecuvântării primordiale a lui Dumnezeu dăruită în Rai primei familii, Adam și Eva, ca temelie a întregii umanități chemate la viață veșnică.

DESPRE CHIPUL NECREDINCIOSULUI

Necredinciosul este cel mai nefericit dintre oameni, deoarece este lipsit de cel mai important bun pământesc care este credința, singura cale către adevăr și fericire. Necredinciosul este nefericit, deoarece este lipsit de speranță, care ne este unicul sprijin de-a lungul întregii noastre vieți. Este nefericit, pentru că este lipsit de iubirea oamenilor, singura alinare a inimii întristate. Este nefericit deoarece este lipsit de frumusețea divină, de chipul dumnezeiesc al Creatorului, pe care divinul Artist l-a sădit în noi și pe care doar credința îl descoperă. Ochiul necredinciosului nu vede nimic în creație, în afara mișcărilor naturii. Strălucitorul chip al divinului Creator, admirabila Sa frumusețe îi rămân ascunse și inaccesibile. Privirea sa rătăcește peste adâncul creației fără a putea vedea frumusețea înțelepciunii divine, fără să poată admira atotputernicia divină, fără să poată descoperi bunătatea divină, pronia divină, dreptatea și iubirea Creatorului pentru creația Sa. Minte sa nu se poate ridica mai presus de lumea văzută și nici să depășească granițele celor percepute cu ajutorul simțurilor. Inima sa rămâne insensibilă și nu poate descoperi înțelepciunea și puterea divină. Nici un sentiment de adorare nu izbucnește în inima sa; buzele lui rămân pecetluite, gura sa încremenită, limba sa rămâne nemișcată. Nici un sunet nu iese din pieptul său spre laudă, spre preamărire, spre mulțumire către pronia divină. Inima celui necredincios, din care Dumnezeu S-a îndepărtat, nu mai poate simți nici o bucurie. Golul acesta a fost umplut de tristețe, de descurajare, de nefericire. Trăiește plictisit și indiferent față de tot ceea ce îl înconjoară. Rătăcește prin viață, ca printr-o noapte întunecoasă, tristă și nici o rază de lumină nu luminează calea sa chinuită. Nimeni nu poate îndruma și călăuzi pașii săi. Trece singur prin această viață, fără speranța unei vieți mai bune; este pândit permanent de nenumărate capcane și nimeni nu poate să îl elibereze când cade victimă lor. Cade în ele și este strivit de greutatea lor. În tristețea lui nu exista nici măcar o clipă de ușurare. Pacea sufletului și liniștea inimii au fost alungate de lipsa sa de credință. Adâncul inimii sale este îndoliat. Mulțumirea pe care credinciosul o află în ascultarea și urmarea poruncilor sfinte, mântuitoare și a unei vieți morale, îi este necunoscută. Protecția pe care credinciosul o simte izvorând din credința sa este străină inimii celui ateu. Convingerea, izvorâtă din credință, că Pronia Divina veghează neîntrerupt asupra vieții sale, nu o poate înțelege. Iubirea și bunătatea izvorâte din preamărirea Creatorului, rămân pentru acesta mistere nedezlegate. Necredinciosul recunoaște ca unic principiu doar materia, reduce adevărata fericire a omului la cercul strâmt al plăcerilor trecătoare și își orientează toate străduințele numai spre aflarea acestora. Bucuria izvorâtă din cultivarea virtuților îi este străină și nu se poate împărtăși de harul ei. El ignoră astfel adevăratul izvor al fericirii și se îndreaptă către izvoarele amărăciunii. Plăcerea îl conduce la saturație și dezgust, apoi la plictiseală și la tristețe. Tristețea îi provoacă multă suferință necredinciosului. Astfel, este lipsit de orice bucurie. Inima necredinciosului suspină mereu, caută să se împlinească, dar nu reușește niciodată să fie mulțumită.

DESPRE CHIPUL CREDINCIOSULUI

Atât de frumos este chipul celui credincios. Ce minunată este bucuria lui! Frumusețea lui tainică te atrage, iar expresia feței lui mărturisește credința în Dumnezeu. Calmul și pacea ce se pot vedea pe chipul său, sunt o reflectare a păcii ce se găsește în suflet, în inima sa liniștită și netulburată de nimic. Bunătatea zugrăvită pe fața celui credincios mărturisește despre curăția conștiinței sale. El se înfățișează ca un om care s-a lepădat de tirania grijii permanente pentru cele lumești, grijă ce produce suferința sufletului, iar credința sa statornică în Dumnezeu este viu exprimată de trăsăturile chipului său. Credinciosul adevărat se arată a fi un om fericit. Și este fericit pentru că are certitudinea originii divine a credinței sale și este convins de adevărul ei. Dumnezeu, în chip tainic, îi vorbește inimii sale și o umple de bucurie sfântă. Inima și cugetul său sunt dăruite lui Dumnezeu. Inima sa se încălzește de focul iubirii pentru Dumnezeu iar sufletul său aleargă degrabă să se înalte către El. Credinciosul, rupând legăturile egoismului și cercul strâmt al iubirii de sine, care nu-i permitea să vadă și să acționeze dincolo de sinele său, s-a scuturat și s-a eliberat de tirania jugului și a robiei generată de egoism. El a tăiat prin smerenie, adorarea sinelui său. Liber de această legătură, poate străbate pământul întreg, spre oricare dintre punctele orizontului, oriunde îl cheamă iubirea față de aproapele. Nimic deja nu îl mai poate împiedica și nimic nu îl mai poate influența. Nici plăcerile lumești, care se scurg pururi asemenea unor râuri, nici atracția către bunurile pământești. Idolul egoismului a căzut și s-a sfărâmat, jertfele, ofrandele, tămâia care se aduceau inițial către acesta, acum se aduc numai către Dumnezeul iubirii, Singurul pe care din tot sufletul îl iubește și îl adoră. Dedicat întreg, cu inima și cu sufletul, Dumnezeului Celui Adevărat, Celui Viu, ignoră cele lumești iar pe cele trupești le micșorează; privirea lui se încordează spre a vedea pe Dumnezeu în timp ce inima lui neîncetat îl invocă. Duhul său se dedică cunoașterii operei Sale creatoare iar sufletul sau își găsește odihna în pronia divină a Creatorului. Tot ceea ce îl înconjoară pe omul credincios, dăruiește inimii sale noi sentimente și noi înțeleșuri, întreaga creație vorbește cu un glas tainic sufletului său despre înțelepciunea și bunătatea dumnezeiescului ei Creator. Cu bucurie și încântare cercetează opera lui Dumnezeu și contemplă frumusețea creației. Frumosul, binele, adevărul și dreptatea, aceste virtuți dăruite lumii văzute, care își au originea în însușirea divină, devin obiectul cunoașterii pentru inima sa. Fericirea sa este adevărată și întărită și are ca izvor comuniunea permanentă a acestuia cu dumnezeiescul Creator. Cuvintele lui Dumnezeu sunt dulci ca mierea în gura sa. Pe acestea le cercetează ziua și noaptea. Inima lui este înfierbântată de dragostea lui Dumnezeu. Se încordează către Acesta și îl caută prin cercetarea lucrărilor Sale. Lucrarea sa neîncetată este aceea de a ajunge la o cât mai mare desăvârșire, iar dorința lui este de a ajunge la asemănarea cu Dumnezeu. Adorarea lui Dumnezeu inundă inima sa însetată de prezența Domnului și buzele sale grăiesc mereu înțelepciunea. Trăiește pe pământ, dar locuința lui se afla în Ceruri și nu are grijă n-are de nimic.